

A man and a woman are dancing in a forest. The man is on the left, wearing a dark suit, and the woman is on the right, wearing a dark dress. They are holding hands and spinning. The background is filled with tall pine trees and a soft, hazy light. The overall color palette is dominated by warm, golden-yellow and orange tones.

SEIJA NEOVIUS

AURINGONKUKAT

Kertomus

Seija Neovius

Auringonkukat

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2026 Seija Neovius

Kustannustoimitus: Sammon Sanapaja
Kannen suunnittelu: BoD

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-89-2184-4

ÄITI

Asuin Helsingissä vanhempien luona. Siihen aikaan naiset eivät paljon opiskelleet. Odotettiin vain prinssiä, joka saapuisi noutamaan.

Se olisikin paha, jos ei kukaan tulisi noutamaan - jäisi vanhaksi vanhempien luokse hoitamaan heitä vanhuuden päivillä. No, hyvä asia sekin.

Palataan opiskeluun. Kävin kuitenkin joitakin kursseja. Minä olin kaikesta sellaisesta kiinnostunut, mikä vain liittyi kotitalouteen. Niissä olin mukana ja etenkin, jos olisi ilmaiskursseja. Oli niitäkin joskus tarjolla. Tälläkin kertaa saavuin semmoiselle oikein innostuneena.

Ruokalassa törmäsimme kirjaimellisesti toisiimme, kun olimme ottamassa ruokia. Ensin pelästyin ja kuppi putosi lattialle. Siellä oli minun kahvini, onneksi en kummankaan vaatteita sotkenut. Hän pyysi anteeksi, kun niin pääsi sattumaan, ja sanoi, että hakisi minulle uuden kahvin.

– Se on vähintä, mitä voin tehdä, hän sanoi.

Hän katsoi minua niin ihanilla tummansinisillä silmillään ja veikeä hymy huulilla, että en voinut vastustaa

tarjousta. Kyllähän se kahvikin maksoi, kun edes olin raaskinut sen ostaa. Tarjotkoon, niin oppiipahan olemaan vähän varovaisempi liikkueessaan.

Menimme lähimpään pöytään, joka oli vapaana. Aluksi mietin, mitähän sitä oikein puhelisi, ettei tulisi liikaa lörpötelyä. Herkästi siihen olen taipuvainen. Onneksi hänkään ei ollut mikään tuppisuu, vaan juttua luisti mukavasti.

Aika kului liiankin nopeasti. Paikka kuulemma suljettiin, se oli vain lounasruokala. Hän kuitenkin kysyi, nähtäisiinkö uudestaan. Sovimme tapaamisen puistoon, joka oli ruokalan lähellä.

- Huomenna kello kahdeksantoista, jos sinulle sopii.

Sopihan se. Ajattelin, olinko liiankin innokas tapamaan, mutta mitäpä siinä nyt olisi pahaakaan. Niin sovimme tapaamisen Vilhon kanssa. Vilho, oikein niin kuin vanhan ajan rehti nimi, muistelin tapaamista.

Ensimmäiset hymyt, silmän loiste, uuden alku. Rakkaus, mitä se on? Tätäkö se on? Sitä ajattelin. Tätäkö se on - pieni käden puristus lähtiessä, ilon tunne sydämessä. Sitäkö se on? Tästä alkoi uusi alku. Oli tietenkin ollut joitakin ihastumisia, mutta eivät ne olleet olleet tämmöisiä.

- Kukkia kävin poimimassa pellolta niin kuin ennenkin. Muistuttaa elämän valosta, joka jälleen alkaa loistamaan, vaikka ollaan paljon menetetty.

Teos puhuu naisen äänellä kahdessa sukupolvessa. Sota langettaa äänekkään varjonsa niin äidin kuin tyttären polulle, ja rauhan aikanakin elämä on arvaamatonta. Lohtua tuo toinen todellisuus, korkeampi voima, jonka puoleen kääntyä. Ja rakkaus - sitä riittää.

Auringonkukat on kirjoittajansa kolmas julkaistu teos.

BoD

9

789528 921844